

Det er en meget stor Del af Sjælland, der her er Tale om. Men ellers synes det mig, at det Princip vil være retfærdigt, at vi bruge Reglen i den endnu ikke opslupne Lov af 1868, saaledes at hele Sjælland bærer denne Byrde med disse Egne, hvorefter disse atter ville komme til at tage nogen Del af Byrden ved den halve Expropriationsudgift i andre Egne, hvor man kommer til at anlægge private Jernbaner. Ligesaa kunde det da ordnes paa Fyn og ganske vist ogsaa ligesaa paa Sjælland. Naar vi tænke paa Banerne f. Ex. gennem denne Del af Sjælland: fra Hobro over Hjørring til Frederikshavn og Banen fra Rangaa til hinsides Skive, til vi træffe Ringkøbing Amt ved Skive, saa er det Samme Tilfældet med Hensyn til Expropriationen, og saavidt jeg erindrer, er for Thy Banens Vedkommende Expropriationen udredt saaledes, at Halvdelen er baaret af Statskassen og Halvdelen af Sjælland. Der have disse Egne langs Statsbanerne altsaa haft Hjælp af hele Sjælland til Expropriationen uagtet de tildels ikke have ydet noget Tilskud til selve Baneanlægene; og derfor maatte det synes billigt, at de Egne, som her lang, lang Tid efter faae dette nødvendige Gode, faae den samme Hjælp til Dækningen af Expropriationsudgifterne, som andre Egne have haft af hele Sjælland. Jeg henstiller derfor, om ikke dette Princip bør bevares, om ikke disse gamle Love bør bevares, selv om der bliver nogen Vanstielighed for Ministeren. Jeg henstiller, om det ikke er et Princip, som det efter de nuværende Forhold, hvor man trykker disse Egne, der skulle have private Baner, vil være rigtigt at beholde, og derved lette Udviklingen af vort Jernbanevesen i de Egne af Landet, som trænge haardt dertil. Det skal jeg tillade mig at henstille, efter hvad Udvalget har ndtalt derom i sin Betænkning, men jeg skal føie til, hvad der ogsaa er hentydet til, at heller ikke paa denne mulige Nuance mellem Udvalget og Ministeren og mellem Thinget og Medlemmerne bør Forslaget strande. Jeg skal tilføie med Hensyn til Tilskudet til Kommunerne, at man har betragtet det som et samlet Tilskud fra samtlige Amtskommuner og Byer. Man regner altsaa ikke saaledes, at det er Tilskud, der regnes pr. Mil for hvert enkelt Amt, og hvor man siger: Det udreder det Amt med deri liggende Rjbstæder, men man regner Summen samlet over hele Terrænet, og saa fordele man det mellem de paagjældende 4 Amters og de Rjbstæder, som Sagen berører. Jeg vil sige ganske aabent, at der er navnlig et Knudepunkt, og det er Nalborg, for hvilket paa

Grund af Velggenheden Sagen har faa afgjørende Betydning, at Tilskudet ikke kan indskrænkes til visse Andele af, hvad der efter det omtalte Tal kunde paahvile Nalborg. Jeg taler her efter Betænkningens og Forslagets Ordlyd og utvivlsomt i fuld Forstaaelse med, hvad der har været forhandlet, og derved frygter jeg saa meget mindre, at Kommuneilskudet ikke skulde komme til Stede. Uvillige mindre Bestemmelser i Lovforslaget, enkelte Angivelser og Ting, som ellers have deres Plads i Koncessionen, men som maaste kunne thdeliggjøre de paagjældende Spørgsmaal for Medlemmer, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa. At Expropriationskommissionens Sammenfætning sker efter Lovens af 10de Marts 1861 § 5, 1ste Led, er ikke noget Usædvanligt. Hvilke Bestemmelser Ministeren ellers vil tage i Koncessionen, derom er der jo ikke Tale, men vi have tilladt os at sige, at forinden Koncessionen gives, maa Vedkommende betale 200,000 Kr., som hjemfalder til Statskassen, hvis han ikke benytter den inden en vis Frist, og inden Anlæggets Begyndelse skal der være indbetalt $\frac{1}{2}$ Million. Vi have ikke Noget imod, at disse Beløb ydeligere forhøies; formindstes bør de absolut ikke. Naar Lovgivningsmagten og den høie Administration ere satte i Bevægelse, maa der dog være nogen Garanti for, at der er Alvor i Tingene for den, der søger Koncessionen. Det følger af sig selv, at det ogsaa maa være godtgjort, at den fornødne Kapital er til Raadighed, men det er som sædvanlig ved alle saadanne Lovforslag lagt i Ministerens Haand. Vi have betinget os i vort Forslag, at Betalingen af Tilskudene fra Kommunen kunde ske enten strax paa een Gang efter Ministerens Bestemmelse eller afdrages paa 10 Aar. Det vilde være væsentlig lettere at sætte 15 Aar, saaledes at de imedens skulde betale Rente af disse Tilskud, thi det vilde bringe f. Ex. 25,000 Kr. aarlig ned til 16,000; men vi have ikke ment det nødvendigt, vi have ment, at efter Pengemarkedets nuværende Forhold kan enhver Amtskommune og enhver By, naar Ministeren giver Approbation til saadanne Laans Optagelse, hvilket ligger i Sagens Natur, at han gjør, skaffe Pengene uden væsentlig forøgede Byrder. Derfor kunne vi passende give Ministeren Bemyndigelse til at betinge sig, inden Koncessionen bliver givet, at Pengene inden en vis Frist komme paa Vordet med Tillæg af $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente fra den Dag, Statskassen har udbetalt Noget, eller han kan efter Omstændighedene bevilge dem et aarligt Afdrag i 10 Aar. Der er jo en Forstfjel naturligvis